

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Kulikowski împotriva Poloniei - 18353/03

Hotărârea din 19.05.2009 (Secția a IV-a)

Art. 6

Art. 6 § 1

Accesul la o instanță

Omisuniunea unei instanțe de a informa inculpații că au la dispoziție un nou termen pentru a declara recurs în casație după refuzul avocaților lor din oficiu de a-i asista: *încălcare*

În fapt – Reclamantul a fost condamnat prin sentința primei instanțe, confirmată în apel. Acesta nu a putut sesiza Curtea Supremă – în fața căreia reprezentarea prin avocat este obligatorie –, deoarece apărătorul care i-a fost desemnat din oficiu a refuzat să declare recurs după ce l-a sfătuit că această acțiune nu are nicio șansă rezonabilă de succes. Instanțele naționale l-au informat pe reclamant de acest refuz și nu i-au desemnat un alt avocat care să îl asiste în acest demers.

În drept – Art. 6 § 1: Normele de procedură penală din Polonia impun ca orice persoană a cărei condamnare a fost confirmată de o instanță de apel să fie asistată de un avocat în demersurile sale pentru introducerea unui recurs în casație. Curtea Supremă a recunoscut că persoanelor condamnate le putea fi greu să sesizeze instanța de casație dacă avocații lor, desemnați din oficiu, se hotărau să nu îi mai reprezinte. Prin urmare, Curtea Supremă a hotărât că, într-un astfel de caz, termenul pentru recurs începe să curgă abia de la data la care persoana condamnată a fost informată că apărătorul său refuză să îi mai acorde asistență. Nu se putea afirma așadar că termenul lăsat reclamantului pentru pregătirea recursului în casație era atât de scurt încât i se refuza o șansă reală de a sesiza Curtea Supremă și de a-și pleda cauza în fața acesteia (a se compara, *a contrario*, cu cauza *Sialkowska împotriva Poloniei*, în care termenul a început să curgă de la data la care hotărârea judecătorească a fost comunicată avocatului din oficiu, iar reclamanta a fost informată de refuzul acestuia cu doar 3 zile înainte de expirarea termenului). De asemenea, nu s-a demonstrat și nici nu s-a susținut că reclamantului i-ar fi fost imposibil să găsească alt avocat care să îl reprezinte. Acesta nu își permitea să angajeze un avocat ales, însă acest fapt nu era suficient să constituie o încălcare a art. 6 din Convenție, care nu obligă statul să garanteze reprezentarea inculpaților de către avocați desemnați succesiv din oficiu în vederea introducerii unor acțiuni considerate de la început ca neavând șanse rezonabile de succes. În lipsa unor elemente care să arate că avocații au dat dovadă de neglijență sau de arbitrar în modul lor de a acționa, se poate considera că statul s-a conformat obligației care îi revenea – aceea de a-i oferi reclamantului asistență judiciară efectivă în vederea recursului. Însă curtea de apel competentă a omis să îl informeze despre drepturile sale procedurale și termenele corespunzătoare, așa cum prevede jurisprudența Curții Supreme. Nefiind în momentul respectiv reprezentat de un avocat, reclamantul nu avea cum să știe noul termen în care trebuia să găsească un alt reprezentant pe care să-l poată convinge să declare recurs în numele său. Sub acest aspect restrâns dar esențial, procedurile relevante în vigoare în dreptul polonez la vremea respectivă au fost deficiente în cazul reclamanților, astfel încât dreptul lor de acces la Curtea Supremă nu a fost

garantat „în mod concret și efectiv”.

Concluzie: încălcare (unanimitate).